నిజమురా కృష్ణా...!

– కమలాగాయత్రి(క్రొవ్విడి)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

వారణాశి. బెనారస్.కాశీ. ఏ పేరుతో పిలిచినా మనందరి కలియుగ కైలాసం. భూలోకంలో శివలోకం. ఇక్కడి గంగలో మునిగితే పురుగు కూడా పునీతమవుతుందంటారు. పచ్చి కసాయికూడా పరమపవిత్రుడౌతాడంటారు.

హిందువైపుట్టిన ప్రతివారూ తమ జీవితంలో ఒక్కసారైనా అడుగుపెట్టాలని కోరుకునే ప్రదేశం. ఇక్కడి గాలి–ధూళి తాకినా చాలు మహా పుణ్యమనుకునే ప్రాంతం..

ఈ చోటు. మా తులసి మెట్టినిల్లు. తన సుఖ–సంతోషాలూ, కష్టాలూ–కడగళ్ళూ.. అన్నీ తనలో దాచుకుని, చివరికి మా తులసినీ తనలోనే కలిపేసుకున్న చోటు.

ఇంకా చీకట్లు విచ్చుకోని వేకువలో గంగ వడ్డున నిలబడి చూస్తున్నాను. చిన్నచిన్న అలలుగా పరవళ్ళుతొక్కుతూ గలగలా ప్రవహిస్తున్న ఆ నదినే చూస్తున్నాను.గంగని నేలకు తేవడానికి భగీరథుడు చేసిన విశ్వప్రయత్నం గురించి ఎప్పుడో, చిన్నప్పుడు టి.టీ.డీ. వాళ్ళ చిన్న పుస్తకాల్లో చదివిన కథ గుర్తొచ్చింది..

ఇప్పుడు ఈ నా చిన్ని పరిధిలో నేను చేయబోయేదీ భగీరథ ప్రయత్నమే.. ఫలిస్తుందో లేదో కాలమే సమాధానం చెప్పాలి..

నామనసంతా చిత్రమైన ఎమోషన్స్ తో నిండిపోయింది..

ఎంత చిత్రమైనదో కదా ఈ మనిషి మనుగడ.. సాధ్యం కాదని తెలిసినా కాలంతో వెనక్కి పరిగెట్టుకుని వెళ్ళిపోవాలనీ.., అలా వెళ్ళి ఏవేవో చేయాలని అనిపిస్తోంది..

అప్పుడు అలా ఎందుకు చేసాను..! ఇలా ఎందుకు చేసానూ..!, ఆ నిర్ణయం తీసుకుని వుంటే బాగుండేది___, ఈ డెసిషన్ తీసుకోకుండావుంటే బాగుండేది.. ఒకటా రెండా ఎన్ని ఆలోచనలు..!

ఐనా మతిలేని యోచనగానీ, పయనిస్తున్న ఆ నది ఎన్నడైనా వెనుదిరుగుతుందా.. మరి ఈ జీవితం వెనక్కి ఎలా వెళ్తుంది...!!

..కృష్ణా..!! ఎందుకీ ఆలోచనలు.. వదిలేయ్.. అంటూ మనసుని మందలించుకుని అక్కడినుండి కదిలాను.

□□□□□□□

ఓ విశాలమైన బిజీ వీధి అది. ఓవైపు చీరలు, అందమైన వస్తువులూ అమ్మే షాపులూ, మరోవైపు ఇళ్ళూ. ఆ స్ట్రీట్ లోకెల్లా పెద్ద ఇంటి ముందు ఆగాం. మా తులసి మెట్టినిల్లిది. ఇక్కడ ఎవరిని కలవాలో, ఏం మాట్లాడాలో ఖచ్చితమైన ఆలోచన ఏదీ తెలీదు. వారితో మాట్లాడాలి అంతే.

ఇంటి అరుగుమీద కూర్చుని పూజపాత్రలని శుభ్రం చేస్తున్నాడో వ్యక్తి. తటపటాయింపుగా అడిగాను, "జగదీష్ నాథ్ ని కలవాలి" అంటూ హిందీలో.

తలెత్తి విచిత్రంగా చూసి "ఎవరు మీరు? ఏం పని? పత్రికలవాళ్ళా? పోలీసులా? బంధువులా?" అంటూ తిరిగి ప్రశ్నించాడు.

అతనివైపు సూటిగా చూసి, "మీరు జగదీష్ జీయా ?" అడిగాను.

నా మాటలో భావం అర్థమైనట్టుంది, కాదన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పి, "నాతో రండి" అంటూ లేచి లోపలికి నడిచాడు.

అతని వెంట లోపలికి నడిచాము. మనసంతా ఏదో బరువెక్కిన ఫీలింగ్. ఎదురుగా ఓ పెద్దాయన కూర్చుని ఏదో గ్రంథం చదువుకుంటున్నారు. బహుశా తులసి మామగారు అయివుండవచ్చు. మాతో వచ్చిన వ్యక్తివైపు చూసి, "ఎవరువాళ్ళు?" అన్నట్టు సైగచేసారు.

"జగదీష్ భయ్యా కోసం వచ్చారు" చెప్పాడతను.

"ఎవరు మీరు" మావైపు చూసి అడిగారాయన.

"మేము సహారా అనీ" మా మాట పూర్తికాకుండానే చేతి పక్కనవున్న రాగిచెంబు తీసి, మమ్మల్ని తీసుకొచ్చిన వ్యక్తివైపు విసిరికొట్టాడాయన.

"ఎన్...ఎన్నేళ్ళనుంచి పనిచేస్తున్నావు రఘూ ఇక్కడ. ఎవర్ని లోపలికి తీసుకురావాలో, ఎవర్ని గుమ్మం దగ్గర్నుంచే తరిమేయాలో తెలీదూ?" అంటూ నరాలు చిట్లిపోయేంత గట్టిగా అరిచారు. ఆయన ముఖంలో ఎరుపు, కళ్ళల్లో రౌద్రం చూసి మాకు మతిపోయింది.

షాకింగా చూసాం. అయినా ఇక్కడ మా మొదటి వెల్ కం ఇంతకంటే బెటర్ గా ఏమీ ఎక్స్ పెక్ట్ చేయలేదు నేను. శాస్త్రి అంకులే మమ్మల్ని దగ్గరికి రానీయలేదు. ఇక వీళ్ళు రానిస్తారా. ఏది ఏమైనా కంగారు పడి పారిపోవడానికి కాదుగా మేమొచ్చింది!.

"నమస్తే మీరు అపార్థం చేసుకున్నారు. మేం మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టడానికి రాలేదు" అంటూ నెమ్మదిగా చెప్పబోయాను.

ఆలోపే ఆయన పక్కనున్న స్తంభం ఆసరాగా లేచారు. రఘు అన్న సదరు క్యాండేట్ పరుగున వెళ్ళి, ఆయన చేతికి సపోర్టింగ్ స్టిక్ అందించాడు. కాలు ఫ్రాక్చర్ అయినట్టుంది. లేకపోతే పరుగున వచ్చి మమ్మల్ని చంపేసేవాడే అన్నట్టుందాయన చూపు.

అంతలో "ఎవరూ?" అంటూ వినపడింది మా వెనకనుంచి.

చప్పున తిరిగి చూసాము. ఓ పాతిక, ముప్ఫై ఏళ్ళ యువకుడు రెండు చేతుల్లో ఏవో బరువైన సంచులతో లోపలికి వస్తున్నాడు. అతడు జగదీష్ కాదు. సుందరం అంకుల్ దగ్గర తులసి పెళ్ళి ఫోటో చూసాను నేను బహుశా అతని తమ్ముడైవుండొచ్చు. పోలికలున్నాయి. తులసి మరిది.

"మీరు?" అని నేను అడుగుతుంటేనే చెప్పారాపెద్దాయన కోపంగా "సహారానుంచటరా" అంటూ తెలుగులో.

"నమస్తే మేము జగదీష్ గారితో కొంచెం మాట్లాడాలి. ప్లీజ్. మేం మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టడానికి రాలేదు" రిపీట్ చేసాను పారట్ లాగా, ఫర్ ఎ ఛేంజ్ తెలుగులో.

అతను అదోలా చూస్తూ, "నాన్నా మీరు లోపలికి వెళ్ళండి రఘూ" అన్నాడు కాస్త ఖంగుమనే గొంతుకతో గట్టిగా తీసుకెళ్ళమన్నట్టు చూస్తూ మమ్మల్ని తినేసేలా చూస్తూనే, రఘు సాయంతో ఆ పెద్దాయన లోపలికి నడిచారు.

"కూర్చోండి" అనిచెప్పి అతను లోపలికి వెళ్ళి చేతిలోవున్న సంచులు లోపల పెట్టిడానికో, లేక తండ్రితో మాట్లాడడానికోగానీ లోపలికి వెళ్ళాడు.

చుట్టూ చూసాను, విశాలమైనలోగిలి. గోడలమీద పెద్దపెద్ద ఫ్రేముల్లో రకరాకాల దేవుళ్ళ పటాలు, ఇంటిపెద్దల ఫోటోలు, వాటి మధ్య ఓ పెద్ద ఫ్రేమ్ లో వారి ఫ్యామిలీ ఫోటోలు. అన్ని నిండివున్నాయక్కడ. అంతలో సతీష్ నాథ్ తిరిగిరావడంతో, వెళ్ళి మాకు చూపిన కుర్చీలో స్థిరపడ్డాను.

మా ఐడీ చెక్ చేసాకా ఎదురుగా వున్న ఛైర్లో కూర్చుంటూ, "చూడండి, జగదీష్ అన్నయ్య ఇక్కడలేడు. వున్నా మీతో మాట్లాడడు. మీకు కావలిసిన వివరాలన్నీ ఇదివరకే తీసుకుపోయారు కదా. మళ్ళీ ఏంటి?" కాస్త విసుగ్గా అడిగాడు.

"మేము ఈ కేస్ కి సంబధించిన క్లోజింగ్ రిపోర్ట్ చేయాలి. మాదగ్గర పూర్తి డీటైల్స్ లేవు వున్న కొద్దిపాటి వివరాలన్నీ మీ అక్క భర్త ఇచ్చినవే. బట్ మేము జగదీష్ తో, ఇక్కడవుండే ఇంట్లోవాళ్ళతో మాట్లాడాలి"

"మీరేమన్నా మాట్లాడాలనుకుంటే సీ.ఐ. చౌదరిగారితో మాట్లాడచ్చు. ఆయన చెప్తారు మీకు కావలసినన్ని వివరాలు. లేదంటే సాయంత్రం టీటైమ్ కి రమ్మని చెప్తాను"వ్యంగ్యంగా చెప్పాడతను.

తలవూపాను, 'మాకు సీ.ఐ. చౌదరిగారు చాలా క్లోజ్, సో బెటర్ బీ కేర్ ఫుల్ వైల్ క్వశ్చనింగ్' అన్న అతని హింట్ అర్థమై నవ్వొచ్చింది.

"తప్పకుండా సతీష్ ముందు మీతో మొదలుపెట్టి, తర్వాత ఆయన దగ్గరికీ వెళ్తాం. షల్ వి స్టార్ట్?" చురుగ్గా చెప్పాను.

కోపంగా చూసాడు, "ఏం మాట్లాడతారు. చూసారుగా నాన్న ఎంత డిస్టర్బ్డ్ గా వున్నారో. అమ్మ మంచంలోవుంది, ఇక అన్నయ్య" అంటూ బాధగా ఆగిపోయాడు. చూసాను తులసి భర్తగురించి ఏమైనా చెప్తాడేమోనని. అతను మౌనంగా వుండిపోయాడు.

ఇక తప్పక మొదలుపెట్టాను "మాకు మీ పరిస్థితి అర్థమౌతోంది, వీ డూ అండర్ స్టాండ్ యువర్ పెయిన్ మిష్టర్" ఆగాను. "సతీష్ నాథ్" తన పేరు అందించాడతను.

"ఓ ఎస్.. ఎస్.., సారీ ఐ ఫర్గాట్ మిస్టర్ సతీష్. కానీ మా డ్యూటీ మేమూ చేయాలి కదా. ఒకవేళ నిజంగా మీరు చెప్పినట్టుగా మీరే నష్టపోయివుంటే ఆ విషయం మా రిపోర్ట్ లో మేమేమీ దాచము" మృదువుగా చెప్పాను.

"నాన్సెన్స్ మీ విమెన్స్ వెల్ఫేర్ వాళ్ళ గురించి బాగా తెలుసు. చాలా చూశాం మీలాంటి వాళ్ళని, ఏం పని మీకు? ఒక్క కాంట్రోవర్షియల్ కేసు దొరికితే పబ్లిసిటీ కోసం వదలరు కదా" హేళనగా అన్నాడు.

చివ్వున తలెత్తాను, హేమాంగిగారు గుర్తొచ్చారు, తులసి గుర్తొచ్చింది. సహారా ఫౌండేషన్ సంరక్షణలో వున్న వందలమంది ఆడవారు, చిన్నపిల్లలూ గుర్తొచ్చారు.

"ఏం చూసారు సతీష్? కాస్త మాక్కూడా చెప్తారా? ఓ సంస్థలో ఎంతమంది ఆడవారూ, చిన్నపిల్లలూ తలదాచుకున్నారో చూసారా? లేక వారికైన శారీరక, మానసిక గాయాలనీ, వాటితో వారు పడే నరకవేదననీ చూశారా?

లేక ట్రీట్మెంట్ లో వారు పడే బాధని చూసారా, వైద్యానికయ్యే ఖర్చునీ, వారి కోసం, వారి తిండి, వసతి-వైద్యాల కోసం, అక్కడి పసివారి చదువులకోసం, అనాధల బ్రతుకులకోసం ఆ సంస్థలు పడే తపనా, చేసే సేవా ఏ ఒక్కటన్నా చూసారా? ఏం చూసారని మాట్లాడుతున్నారు?

ఎవరో కొంతమంది సోషల్ కాజ్ ని కూడా కమర్షియలైజ్ చేసే బ్రూట్స్ ని దృష్టిలో పెట్టుకుని హౌ కెన్ యూ బ్లేమ్ ఆల్?" ఆపకుండా మాట్లాడి కాస్త ఊపిరి తీసుకోవడానికి ఆగి సతీష్ వైపు చూసాను. స్టన్నింగ్ గా నా వైపే చూస్తున్నాడతను నోటమాటరానట్టు.

"ఆడవారి పట్ల అన్యాయం చేస్తే సమాజం వూరుకోదు అనే భయం అందరిలోనూ కలిగిన రోజే అలాంటివి జరగకుండా వుంటాయి. కొందరు నష్టపోయినా అవసరం సతీష్. ఆ పబ్లిసిటీ, కనీసం పరువు భయానికైనా కొందరు ఆగుతారేమో? ఐనా కాంట్రోవర్షియల్ కేసులకి పబ్లిసిటీ ఇస్తే తప్పేముంది? లేదంటే ఎవరు పరిగెట్టి వెళ్ళి అలాంటి సంస్థలకి సహాయం చేస్తారూ, విరాళాలిస్తారు చెప్పండి..? అసలు మీ ఫ్యామిలీ ఇన్వాల్వ్ అయ్యేవరకూ అలాంటి సంస్థ ఒకటుందని మీకు తెలుసా? " అడిగాను సూటిగా. తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"నాకూ తెలియదు మొన్నటివరకూ ఇలాంటి సంస్థలు, అంత చురుగ్గా పనిచేసేవి కూడా వున్నాయి ఇండియాలో అనీ అసలూ" ఆల్మోస్ట్ ఆ సెంటెన్స్ నా నోరు జారేవరకూ, శ్యామ్ పాదం ఖస్సున నా కాలు తొక్కేవరకూ ఆవేశంగా మాట్లేడేసిన నేను చప్పున ఆగిపోయాను.

అప్పటికే జరగాల్సినది జరిగిపోయింది. నోరు జారకుండా వుండడానికి నేనేమైనా ప్రొఫెషనల్ ఇన్వెస్టిగేటర్నా! సతీష్ తెలివైనవాడే వెంటనే పట్టేసాడు.

"అంటే, సహారా గురించి మీకు ఈ కేసుతోనే తెలిసిందా? మరి సహారా మెంబర్ని అన్నారు?" అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు.

డామ్. దొరికిపోయానా? మొదటే మొత్తం పాడుచేసానా? లిప్తపాటులో చాలా స్పీడ్ గా సర్దుకున్నాను. నా క్రైసిస్ మేనేజ్మెంట్ స్కిల్స్ ఎందుకున్నాయి. అవన్నీ వాడకపోతే ఎలా? వెంటనే చెప్పాను "లేదు, ఒక పర్సనల్ ఇష్యూలో నాకూ మీలాగా ఎక్స్పీరియన్స్ వచ్చేవరకూ ఇలాంటి సంస్థల గురించి తెలియలేదూ అని చెప్తున్నాను. ఆ తర్వాతే వారి వర్క్ నచ్చి, మెంబర్నయ్యాను."

కాస్త ఆగాడు నా సమాధానంతో. అయినా శంకగా చూస్తూ, "మీరు ఇండియాలో వుండరా? ఈ సహారా అబ్రాడ్ లో కూడా వుండేంత పెద్ద సంస్థ కాదుగా..!"అడిగాడు.

"ఎస్.. ఐ యామ్ ఫ్రమ్ యూ.ఎస్. నా పర్సనల్ పని మీద వచ్చి, ఇక్కడే ఆగిపోయాను. వాలంటీర్ గా వుండిపోయాను" సగం నిజాన్ని, సగం అబద్ధంతో జోడిస్తూ చెప్పాను.

తలూపాడు సందిగ్ధంగానే. అతను మరో ప్రశ్న సంధించేలోపలే నేను అలర్ట్ అయిపోతూ సీరియస్ గా చూస్తూ చెప్పాను, "ఇక్కడ ఇష్యూ నా వివరాలది కాదనుకుంటా మిస్టర్ సతీష్. మీ వివరాలది, సో మీరు అవి ప్రొవైడ్ చేస్తే బాగుంటుంది. మా గురించి మీకింకేమన్నా తెలుసుకోవాలని వుంటే ఇక్కడే పక్క గల్లీలోనే హోటల్లో దిగాము, కావాలంటే ఇంకో రోజు మీరు అక్కడికి వస్తే నా బయోడేటా గురించి తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం.

బట్, నేను ఇప్పుడు పని మీద వచ్చాను. ఇక్కడ అయ్యాకా నేను మీట్ అవ్వాల్సిన వారు చాలామంది వున్నారు, మీ చౌదరిజీ తో సహా. వారందర్నీ వెయిట్ చేయించలేను కదా..!!"

"సారీ. అడగండి" కాస్త తగ్గుతూ చెప్పాడు.

శ్యామ్ వైపు చూసాను. దొరికిపోయాం అనుకున్నాడేమో, సడెన్ గా నా డైలాగ్స్ తో సీన్ మా వైపు తిరిగి సతీష్ కాస్త తగ్గేసరికి నమ్మలేనట్టు చూసాడు.

వాడి చూపులు పట్టించుకుండా చెప్పాను గంభీరంగా, "టేక్ డౌన్ ద పాయింట్స్ శ్యామ్" చప్పున తన బ్యాగ్ లోంచి నోట్ ప్యాడ్ తీసి రాసుకోవడానికి పెన్ బయటికి తీసాడు.

"అసలేం జరిగింది?" అడిగాను. అయోమయంగా చూసాడు. నా ప్రశ్నలో క్లారిటి లేదని అర్థమై సర్దుకుంటూ అడిగడం మొదలుపెట్టాను.

"మీ బ్రదర్ జగదీష్ గారి పెళ్ళి ఎప్పుడైంది?"

"ఆరేళ్ళ క్రితం"

"ప్రేమ వివాహమా?"

"కాదు అమ్మా, నాన్నా చూసిందే."

"తులసి.. తులసిగారిని బాగా చూసుకునే వాడా?" అడిగేసాను.

తులసి పేరు మొదటిసారి నా నోటివెంట రాగానే సతీష్ తలెత్తి చూసి వెంటనే దించేసుకున్నాడు. కాకపోతే, అది నెగెటివ్ రియాక్షన్ కాదని కాస్తంత చెమర్చిన అతని కళ్ళు చెప్పాయి..

"మ్.. బానే వుండేవారు" అనీజీ గా కదులుతూ జవాబిచ్చాడు.

"ఇంట్లో ఏమైనా గొడవలు, కట్నం సమస్యలూ, అత్తాకోడళ్ళ గొడవలూ, లేక ఇంకేమన్నా అప్పుల బాధలూ.. వగైరా.. ఏమైనా వున్నాయా?"

"లేవు ఏ గొడవలూ, సమస్యలూ లేవు, అందరం క్లోజ్ గానే వుండేవాళ్ళం, అక్కల పెళ్ళిళ్ళు కూడా మానాన్న వాళ్ళకోసం చిన్నప్పట్నుంచీ దాచిన డబ్బుతోనే జరిగింది. అప్పులు కూడా ఏమీలేవు. మా అన్నదమ్ములిద్దరి పెళ్ళిళ్ళకీ కూడా కట్నాలు తీసుకోలేదు" యాంత్రికంగా చెప్పాడు, బహుశా పోలీసులూ, జర్నలిస్టులూ, చాలామంది అడిగీ, అడిగీ వున్న ప్రశ్నలేమో.

"మీ బ్రదర్ ఏం చేసేవారు?"

"ఈ వివరాలన్నీ మీ రికార్డ్స్ లో ఆల్రెడీ"

"వున్నాయి. కానీ టాలీ చేయడం మా పని, ప్లీజ్ చెప్పండి" అతని మాటలు కట్ చేస్తూ చెప్పాను.

"పూజా కమ్ జనరల్ స్టోర్స్ వుంది. గుడి దగ్గర్లోనే. అది చూసుకునే వాడు, ఎప్పుడైనా నాన్నగారికి కుదరనప్పుడూ, బాగా రద్దీ వున్నప్పుడూ పౌరోహిత్యానికి కూడా వెళ్ళేవాడు" చెప్పాడు.

"ఐతే ఆదాయం బానే వుంటుంది కదూ? ", చాలా మామూలుగా అన్నాను.

విసుగ్గా తలూపాడు. శ్యామ్ కూడా మళ్ళీ ఏం తప్పు మాట్లాడతానో అన్నట్టు అనుమానంగా చూసాడు.

"మరి వేరే చోటికి వెళ్ళి బిజినెస్ చేయాలన్న ఆలోచనకి కారణం ఏంటి?" వెంటనే అడిగాను.

"అన్నయ్యకి ఇంట్రస్ట్" అభావంగా జవాబిచ్చాడు.

"సొంత ఇల్లు, షాపు, మంచి ఫ్యామిలీ, మంచి ఆదాయం, ఏ సమస్యలూ లేవు. మరి ఎవరైనా కోరుకునేవివే కదా? మరి ఎందుకు వెళ్ళాడో తెలుసుకోవచ్చా?" అడిగాను.

"చాలామంది అన్నీ వున్నా అమెరికాలూ, ఆస్ట్రేలియాలూ ఎందుకు వెళ్తారు? మీరూ యూ.ఎస్ నుండేగా వచ్చారు మిమ్మల్ని మీరే వేసుకోండి ఆ ప్రశ్న" విసురుగా అన్నాడు.

మౌనంగా వుండిపోయాను. రివ్వున మనసులోతుల్లో నా గతం లీలగా కదిలిన నొప్పి.

"కాస్త సరిగ్గా సమాధానం ఇవ్వండి సతీష్" చెప్పాడు శ్యామ్.

తెలుసు. నా నిశ్శబ్దాన్ని కూడా చదవగలిగినది ఇద్దరే తులసి, శ్యామ్!

మమ్మల్నొదిలేసి ఎందుకలా వెళ్ళిపోయావు తులసీ. తలవిదిల్చాను. తులసి లెటర్ గుర్తొచ్చింది. నా కర్తవ్యం గుర్తొచ్చింది.

"అన్నయ్యకి ఏదైనా డిఫ్రెంట్ బిజినెస్ సెట్ చేయాలనే కల వుండేది. అందుకే ఇంట్లో ఎవ్వరికీ ఇష్టం లేకపోయినా అది నెరవేర్చుకోవాలని వెళ్ళాడు" చెప్పాడతను శ్యామ్ వార్నింగ్ తో కాస్త క్లియర్ గా స్ట్రెయిట్ గా.

తలలూపాం అర్థమైందన్నట్టు. ఇంక మరీ ఎక్కువ లాగకుండా త్వరత్వరగా అసలు విషయం తెలుసుకోవాలి.

అదే అతి కష్టమైన ఘట్టం. తులసి గురించి, జరిగిన ప్రాబ్లం గురించి.

నా ఫీలింగ్స్ పక్కకి పెట్టి వీలైనంత ప్లైన్ ఫేస్ తో అడిగాను"మీ.. మీ వదిన గారు, మిసెస్ జగదీష్ ఆవిడ గురించి చెప్పండి. అంటే తన నేచర్, బిహేవియర్"

"వదిన కాదు. మిసెస్ జగదీష్ అంతకంటే కాదు. తులసి. ఆమె పేరు తులసి" కళ్ళల్లో బాధ, కోపం స్పష్టంగా తెలుస్తుంటే చెప్పాడు.

మళ్ళీ తనే తిరిగిమొదలు పెట్టాడు. " అయినా ఏం చెప్పాలి. నాకు ఎక్కువ తెలియదు, నేను చూసినంతవరకూ నాకు ఏ తేడా కనిపించలేదు. తను వెళ్ళాకా కూడా ఏరోజూ మాకు అనుమానం కూడా రాలేదు. అన్నయ్య వచ్చి చెప్పేంతవరకూ" అంటూ కసిగా అన్నాడు.

కన్ఫ్యూజ్డ్ గా చూసి, నా ఫైల్లోంచి పాత న్యూస్ పేపర్ కటింగ్స్ తీసాను.

భర్త బిజినెస్ పని మీద పొరుగూరు వెళ్తే, ఇంట్లోవారిని ఏమార్చి ఎవరితోనో వెళ్లిపోయిందనీ, దాదాపుగా ఏడాదిన్నర తర్వాత నిండు గర్భిణిగా తిరిగొచ్చిందనీ రాసారు.

దాంతో ఇంట్లోవాళ్ళూ, కులపెద్దలూ గొడవ చేసి, నిలదీసేసరికీ అక్కడే కుప్పకూలిపోయిందనీ, వెంటనే చాలా సినిమాటిక్ గా అక్కడే నొప్పులు రావడంతో హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళారనీ, ప్రసవించిన మూడోరోజే హాస్పిటల్ బిల్డింగ్

మీదనుండి దూకి స్యూసైడ్ చేసుకునే ప్రయత్నం చేసింది, సేవ్ చేయడానికి డాక్టర్లు విశ్వప్రయత్నం చేసినా బ్రతకలేదనీ రాసివుంది అందులో.

"మరి ఇదేంటి? ఏడాదిపాటు ఆమె ఇక్కడా లేక, తన దగ్గరా లేకపోతే మీ అన్నయ్య, ఎప్పుడో సంవత్సరం తర్వాత రియాక్టై, గొడవచేయడం ఏమిటి? సంథింగ్ ఫిషీ. కాస్త ప్రాపర్ గా అర్థమయ్యేలా చెప్పండి సతీష్" అడిగాను.

"ఫిషీ కాదు సర్. ట్రిక్కీ. ఆవిడ మమ్మల్నందర్నీ గాడిదల్ని చేసింది. అన్నయ్య మాఎవరికీ చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాడు బిజినెస్ కోసం. కేవలం తనని మాత్రమే నమ్మి, తనకు మాత్రమే చెప్పి.

కానీ, తను.. ఆమె కూడా మాకు సర్దిచెప్పినట్టే చెప్పి, అన్నయ్యని ఒప్పించి తిరిగితీసుకొస్తానని చెప్పి, వాడు వెళ్ళిన కొద్దిరోజులకే వెళ్ళిపోయింది. అక్కడి నుండి ఒకట్రెండు ఫోన్లుకూడా చేసింది వాడిని నెమ్మదిగా ఒప్పించి తీసుకొస్తానంటూ ఎన్నో తియ్యని కబుర్లు కూడా చెప్పింది.

కానీ, చివరకి నా పెళ్ళిరోజువరకు కూడా అన్నయ్య రాకపోయేసరికి మాకు చాలా బాధేసింది. పెళ్లికి వచ్చిన ఆమె తల్లితండ్రులు కూడా బాగా బాధపడ్డారు.

సంవత్సరంగా ఆమె తమవద్దకు రాలేదనీ, ఎప్పుడైనా ఫోన్లు మాత్రమే చేసేదనీ, కనీసం పెళ్ళిలోనైనా కూతుర్నీ, అల్లుడినీ చూద్దామనుకున్నామనీ చెప్పారు. దాంతో అన్ని రోజులుగా మాట్లాడని అన్నయ్య గురించి భయం వేసింది, ఏ సమస్యల్లో ఐనా ఇరుక్కున్నారేమో, మా దగ్గర దాచిపెట్టి అన్నావదినలిద్దరూ సఫర్ అవుతున్నారేమో అని కంగారు పడ్డాం. ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు, అందుకే అన్నయ్యకోసం మేమే రామ్ గడ్ వెళ్ళాలనుకున్నాము.

ఓపక్కన పెళ్ళి. మరోపక్క అన్నయ్యగురించి కంగారూ. కానీ, పెళ్ళి తతంగం, వ్రతం ముగిసాకే బయల్దేరాలనీ, అలా పూర్తికాకుండా వెళ్తే మంచిదికాదని కొందరు పెద్దలు చెప్పారు. కనీసం, వేరే ఎవర్నైనా పంపుదాం, మేం కాకపోయినా అని ఆలోచించేంతలోపు అంతలో మా అన్నయ్య ఒక్కడే తిరిగొచ్చాడు, వ్యాపారంలో సెటిలయ్యానని చెప్పడానికి సగర్వంగా. నా పెళ్ళైందని తెలిసి నివ్వెరపోయాడు. ఆసంగతే తనకి తెలీదన్నాడు.,

తులసి తనతో లేనేలేదనీ, తాను పిలవలేదనీ, ఏనాడూ తన దగ్గరకి రాలేదనీ చెప్పాడు. అన్నినాళ్ళలో ఏరోజూ తనతో కనీసం ఫోన్ లో కూడా మాట్లాడలేదనీ చెప్పాడు. తాను అన్నాళ్ళుగా వున్నది రామ్ గడ్ కాదూ మాతా టేక్డీ అని చెప్పాడు"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments